

Ons gedrag in de Gemeente van de levende God

uit: Bible Monthly

1 Timotheüs 3:15

De vrijheid die we hebben, om in de onmiddellijke tegenwoordigheid van God te naderen, levert het gevaar op, als we niet voortdurend waakzaam zijn, de gelegenheid te geven aan de ongebondenheid van het vlees. Ons vers houdt in, dat er een gepaste en een ongepaste manier van gedrag kan zijn. Maar ook, dat wij kunnen leren, als wij dat willen, wat het gepaste gedrag is.

Er is een treffende tegenstelling tussen de voorgeschreven aanbidding in het Oude Testament en het Nieuwe Testament. De bestudering ervan is in elk opzicht kostbaar. In het voorbijgaan wijze we alleen op de talrijke bijzonderheden, die het gedrag van de priesters in de tabernakel betreffen, zoals die door Mozes werden gegeven. In het Nieuwe Testament ontbreken die bijzonderheden over de geestelijke aanbidding geheel. Voor Aäron en zijn zonen waren er nauwkeurige voorschriften over: leeftijd, geslacht, toestand van de verschillende offerdieren, over de manier waarop ze gedood moesten worden en over het gebruik, dat men er van moest maken, of dat nu van de lichamen of van bepaalde delen was. Speciale wetten regelden met de grootste nauwkeurigheid alle plechtigheden van de tabernakel en op het niet naleven ervan stonden zware straffen. (Nadab en Abihu bijv.)

Na de instelling van de Gemeente van God op de Pinksterdag werd geen enkel voorschrift gegeven, dat overeenkwam met de Levietische regels van het priesterschap van Aäron. Is het christelijk priesterschap dan zonder leiding gelaten? Zou men daaruit kunnen opmaken dat in onze dagen iedereen kan doen, wat hem goeddunkt? Zeker niet. Dat is nooit toegestaan in de dingen van God.

De reden van de afwezigheid van voorschrift voor de eredienst van de Gemeente ligt in het feit van de uitstorting van de Heilige Geest. Deze woont in de Gemeente als Tempel van God. Hij is daar komen wonen, totdat zij van de aarde wordt weggenomen bij de komst van de Heer. Zolang de Heilige Geest blijft, heeft Hij de leiding over de heiligen in hun gemeenschappelijke eredienst en hun gebeden.

De Heilige Geest in de Gemeente aanwezig, handelt er soeverein, zolang Hij er niet wordt bedroefd en verhinderd wordt door de openbaring van het vlees. Men zou toch niet kunnen menen, dat de Geest van

God behoefte zou hebben aan een wetboek, zoals een Joodse Hogepriester, die in zwakheid was. Het is veel meer een belediging, Zijn werking in de Gemeente te beperken door een priesterschap door mensen gekozen en een door mensen voorgeschreven manier van eredienst, zoals de gewone praktijk in de christenheid is. Daar, waar Zijn tegenwoordigheid in de Gemeente wordt erkend in afhankelijkheid en nederigheid geeft Hij aan een ieder, zoals Hij wil.

Hoewel het Nieuwe Testament voor de gelovigen geen enkele geschreven instructie bevat, gelijk aan die, welke aan het volk Israël in de wet van Mozes waren voorgeschreven, geven de Handelingen en de Brieven voldoende richtlijnen aan hen, die erkennen, dat de praktijk van de apostelen en hun manier om misstanden te regelen: *“een gebod van de Heer is”* (1 Kor.14:36). Daarom is de Gemeente nu nog gehouden, zich daaraan te onderwerpen.

Deze kenmerkende afwezigheid van een vormelijke liturgie voor de Gemeente heeft de gelegenheid aan de werking van het vlees zich te laten openbaren in sommige plaatsen, vanaf de eerste dagen van het christendom. Deze openbaringen van een ongewijde losbandigheid zijn aanleiding tot de brieven van de apostelen. Geïnspireerde brieven, die een onschatbare waarde hebben voor de leiding in de gemeente, zowel nu als vroeger. De brieven aan de Korinthiërs en aan Timotheüs en Titus zijn bijzonder nuttig voor deze vragen. Behalve de persoonlijke tegenwoordigheid van de Heilige Geest, vinden we daar de beginselen om te handelen in het Nieuwe Testament, die voldoende leiding geven aan de Gemeente.

Hoewel we geen geschreven instructies hebben over de juiste wijze van de lofoffers, of het houden van dagen, of regels voor het spreken of zwijgen, leidt de Heilige Geest ons in wat goed is en de Heer verbetert, wat kwaad is, of wat niet past. Het volledig effect van deze hulpbronnen kan pas verwezenlijkt worden daar, waar een zachtmoedige en stille geest is en een eenvoudig geloof in God en in Zijn woord. De Heilige Geest werkt in de harten door het Woord en brengt deze in aanbidding in Geest en in Waarheid, die God zoekt.

Het geheim van een gepast gedrag in de Gemeente is, de Heilige Geest te laten handelen in hart en geweten door het Woord der waarheid en zich te bewaren voor

eigen wil. Het oordeel over het eigen ik, moet de onveranderlijke gewoonte zijn van een ieder (1 Kor. 11:27-32).

Eenvoudige woorden van de Schrift bevatten een levende kracht en zullen het te volgen gedrag ingeven, daar, waar zij hun hele invloed zullen kunnen uitoefenen. Denk na over de ernstige woorden die de apostel gebruikt over het gedrag *“in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God”* Het is allen maar een voorbeeld, zoals men er veel kan vinden. Het feit, dat de Gemeente een huis van God in de Geest is, geeft aan de samenkomsten een ernst, die men nergens anders op aarde vindt.

Natuurlijk bedoelt Paulus met huis van God niet een gebouw voor de gemeente, maar de Gemeente zelf. De heiligen zelf vormen deze woning en als zij samen zijn, is de goddelijke tegenwoordigheid daar op een speciale en bijzondere manier. Dit karakter wordt door de Heer Jezus erkend, zelfs al waren het er maar twee of drie (Mat. 18:20). Van daar het heilige karakter van de Gemeente zelfs als die is teruggebracht tot het kleinste aantal.

De levende God is daar. De Heer Jezus is daar. De Heilige Geest is daar. En als ik daar ook ben, hoe zal ik mij daar moeten gedragen? In mijn gedachten, woorden, gebeden, gezangen, lofzegging en dankzegging, moet ik nooit vergeten geen ogenblik, de heilige tegenwoordigheid van de Heer. *“God is grotelijks geducht in den raad der heiligen, en vreselijk boven allen, die rondom Hem zijn”* (Ps. 89:8).

Iedere aanwezige heilige in deze gezegende kring zal zeker een gepaste houding aannemen in dit milieu, als hij *“het huis van de levende God”* erkent. Allen zullen zich met vreugde aan de leiding van de Heilige Geest onderwerpen in de beschouwing stilzwijgend en vol aanbidding van onze geliefde en verheerlijkte Heer. En als dit stilzwijgen wordt verbroken, moet dat alleen onder de leiding van dezelfde Geest gebeuren, opdat de lof of het gebed mag zijn naar de gedachte van God en Hem aangenaam is. Wat dan gezegd wordt, zal in overeenstemming zijn met wat gevonden wordt in het hart van alle aanwezigen, omdat de woorden van de spreker en de gedachten van de hoorders, alle staan onder het gezag van de Geest. Zo blijft de eenheid van de lof verzekerd en de offerande van de lof verheft zich als een offer van de hele gemeente.

Zo'n offerande heeft een levende kracht en frisheid, die niet bewerkt kan worden door een liturgie, al is die nog zo zorgvuldig samengesteld door de meest gezaghebbende. De levende bron gaat boven het watervat. Het mag duidelijk zijn, dat deze resultaten alleen bereikt kunnen worden, als de Heilige Geest de eerste plaats heeft in de gemeente en alle aanwezigen erkennen dat de Heer zelf in hun midden is, dan zal de menselijke wil geen enkele werkzaamheid kunnen ontwikkelen. Het gedrag van sommige broeders in de samenkomst maakt, dat we ons soms afvragen, of ze werkelijk het heilig karakter van de Gemeente van de levende God hebben begrepen. Dan is het gedrag

onderworpen aan schriftuurlijke kritiek en wij moeten daar het onderwijs van de apostel op toepassen. Zal een ongelovige of een eenvoudige ziel, die getuige is van dat gedrag, erkennen, dat God echt in hun midden is? (1Kor.14:25) Zou men zo doen in tegenwoordigheid van de Heer der heiligheid? De ernstige vrees, zowel als de vrijheid vol eerbied, die ieder gesproken woord kenmerken, zouden de aanwezigen, zelfs de onwetendste moeten noodzaken, zich rekenschap te geven, dat de spreker zich bewust is, dat hij zich in de tegenwoordigheid van de Christus Gods bevindt.

In de tegenwoordigheid van de Heer moeten wij geduldig op Hem wachten. Dat is onaangenaam voor de natuurlijke mens. De onrust van het vlees openbaart zich soms in het geritsel van de bladzijden van de Bijbel of liederenboek, haastig omgeslagen in het zichtbaar zoeken naar iets, dat past bij de omstandigheid. Deze houding bewijst, dat men niet wacht op de leiding van de Heilige Geest en ze verontrust de kalme gemeenschap van de anderen. Wat zouden we nog niet meer kunnen zeggen van anderen, jong of oud? *“Een dode vlieg doet de zalf des apothekers stinken [en] opwellen”* (Pred. 10:1).

De Heilige Geest heeft macht over het woord en de geest van de aanwezigen. Door Hem worden nooit twee broeders gedreven om in het hetzelfde ogenblik te spreken. *“Want God is niet een God van verwarring maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen”* (1 Kor.14:33). Een menselijke wens om zich te laten horen, kan niet gepast zijn en komt voort uit trots, een afschuwelijk ding voor God in Zijn eigen huis. Dat laat duidelijk, een volledig vergeten, ja zelfs, een verachting van de onzichtbare tegenwoordigheid, die daar is om alle uiterlijke en innerlijke openbaringen in volmaakte orde te laten gebeuren, in de samenkomst.

De toetssteen van de gemeentelijke samenkomsten in het bijzonder tot aanbidding en gebed is hun morele en geestelijke manieren. Is alles wat daar gebeurt in overeenstemming met het *“huis van God, de Gemeente van de levende God”*? Wanorde en twistgesprekken van allerlei aard komen alleen van het vlees en niet van de Geest. Het uitdrukkelijk bevel van de apostel is: *“laat alles welvoeglijk en met orde gebeuren”* (1 Kor.14:40). Dat kan alleen, als de vrucht van de Geest in de plaats is gekomen van de werken van het vlees.

Als een broeder een soort van alleenrecht uitoefent om lof en dank en gebed uit te spreken in een samenkomst, is het dikwijls te vrezen, dat het alleen het gevolg is, van de zelfzuchtige handeling van iemand, die als Diotrefes, graag de eerste plaats in de samenkomst wil innemen. Waar de vrijheid van de Geest heerst, behoeft geen enkele regel vastgesteld te worden, dan alleen de Schrift zelf. Het bijzondere karakter van de samenkomst moet gehandhaafd blijven, of het gaat om de eredienst, bidstond of om een andere samenkomst.

Wat zal ons beschermen tegen vleselijke openbaringen in de Gemeente is het gevoel van de tegenwoordigheid van de Heer, door de Geest aan het hart geopenbaard. De bewuste kennis van deze tegenwoordigheid in het

midden van de Zijnen zou met ernstig gebed gezocht moeten worden. Rustig met Hem bezig zijn, dat houdt slechte gedachten weg of die, die geen verbinding hebben met het onderwerp en bindt onze aandacht in zulke ernstige ogenblikken. Het is vernederend en bedroevend te zien, dat de overdenking van de heerlijkheden van de Heer Jezus en de herinnering aan Zijn lijden en Zijn dood, niet altijd voldoende zijn om de harten te vervullen. Daardoor worden de dingen van de wereld niet geheel buitengesloten gedurende een

kort ogenblik. Verdienen we niet vaak het verwijt, vol zachtmoedigheid van de Heer, tot zijn discipelen uitgesproken: “Kon u dan niet één nu met mij waken?”

Laten we deze heldere blik van de geloof aankweken, die met ernst en werkelijkheid, de Heer zelf erkent in de Gemeente van de levende God, die het huis van God is.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1955-6](#)

Titel: [Notre conduite dans l'Assemblée du Dieu vivant](#)